

Skladiště

Andělská křídla

Prolog

„Bim-bam, bim-bam,“ vyrušilo ho z jeho každodenní práce. Nesnášel tenhle zvuk, rozezněl se jedině když někdo utekl, nebo když se stalo něco hrozného, v obou případech to znamenalo problémy. Obvykle ho také pronásledovala jistá malá dávka zvědavosti, nebo spíš strachu z toho co se děje. Nyní ne, věděl přesně co se děje a o to, to bylo horší.

Doběhl na náměstí, kde stál hlouček vesničanů shromážděn v půlkruhu kolem bezvládného těla chlapce, které svírali stařecké, ale přesto pevné ruce Gauise, vrchního lékaře. Naproti němu stál jeho mladý tmavovlasý pomocník. Pokládali chlapce na nosítka, ale zvědavý dav jim v tom zrovna nepomáhal. Na chvíli zavřel oči, aby se ujistil, že to není sen, nebo jen vzpomínka. Znovu je otevřel - ne nasedl znovu u svého stolu, před kupou papírů, nebo necvičil šerm. Stál tady a teď.

"Můj syn," ozvalo se. "To je můj syn" křičela hystericky a drala se dopředu, jak by to koneckonců udělala každá matka. Nikdo jí v tom nebránil, nikdo se ani nesnažil, možná proto, že věděli jak je to marné. Možná proto, že nevěděli jak. "Co se mu stalo?" naléhala na Gauise a slzy se jí z očí hrnuly jako korále z rozvázaného uzlíku.

"Ještě nevíme, ale hned, jak to zjistíme, dáme vám vědět" pokusil se o úsměv, ale všechno se zdálo být v této situaci prázdné a bezpředmětné. Všechno kromě odpovědi, kterou neměl.

"Vraťte mi mého syna," objala ho a tiskla si ho k sobě.

"Prosím nechte nás jít"

"Ne, nenechám vás vzít mi ho, ne znovu" plakala a tiskla si ho k sobě těsněji a těsněji.

"Vraťte mi ho!" křičela tak naléhavě až se začala dusit proudem svých slz. Tak prosebně a přesto tak zbytečně jak jen to jde.

"Nechte je jít!" vykřikl konečně, taky nevěděl co říct, taky věděl, že jí nemůže utišit, taky věděl, že vše co řekne jí syna nevrátí, taky věděl, že je to marné, ale on, on přece musel. Musel je vést, musel něco říct. Všechno najednou utichlo, dokonce i hmyz, zdálo se, že naslouchal.

"Tímhle si nijak nepomůžete" ztěžka polknul a hledal v sobě slova jako ve slovníku.

"Nechte ho projít!" poprvé se jí podíval do očí. Cítil na sobě těžké pohledy. Byl na ně zvyklý, ale i přesto ho vždy znejistily. Udělal pár kroků dopředu, šel nejistě, ale doufal, že si toho nikdo nevšimne. "Přísahám, že najdu a potrestám vraha" ztěžka polkl.

"Tak já Artuš Pendragon přísahám" řekl možná jedinou větou, která nezněla marně, jedinou větou která mohla opravdu utišit. Větu o pomstě.

1.

"Doktore, kde jsme" zeptala se Amy s vzrušením v hlase. Milovala ten pocit, když přistáli uprostřed něčeho a tam venku za modrými dveřmi na ně čekalo nové dobrodružství.

"Jsme určitě na zemi, jenom nevím kde přesně" utáhl si motýlek což dělával jen když na něj čekalo nové dobrodružství

"Jakto že vlastně nevíš, neměl by si mít mapu nebo tak něco?" zeptal se Rory

"Mapa času? Skvělá kniha počkej si na rok 2013," řekl Doktor s tím jeho obvyklým úsměvem, který jakoby naznačoval, že ví všechno, kromě toho kde teď právě jsou.

Otevřel dveře od své Tardis. Venku je ovanul nepříjemný a zároveň vzrušující závan středověku.

"Tak?" řekla Amy a usmála se. "Pane a paní Pondovi, vítejte v raném středověku," přivítal je Doktor, jakoby mu středověk patřil. Při vyslovení poslední slabiky s jí v tváři utvořily dolíčky. "V Anglii hádám" doplnil. Amy se už přestala vyptávat, jak na to přišel. Je to Doktor a u toho není nic nemožné.

"Vlastně je to Wiliams, pan a paní Wiliamsovi" připomenul Rory. "Cože? Ehm jo jasně, tak půjdeme se projít?" nabídl Doktor a jakoby už počítal s odpovědí, vydal se vpřed.

"Och já miluju tohle období" rozhlédl se.

"Rytíři, kouzelníci, bájná stvoření a... zhluboka se nadechl nosem "zápach hnoje". Město vypadalo jako z pohádky, stánky s ovocem, kováři a koně na náměstí. Páve procházeli tržnicí, když se před nimi začalo rýsovat něco kamenného. Něco majestátního, něco královského.

"A tohle musí být Kamelot" ukázal na kamenný hrad. "Takže my vážně stojíme před bájným hradem Kamelotem" řekl Rory a Amy ho chytla za ruku. Vždycky milovala, jak se dokázal pro něco nadchnout. "No ne přesně před Kamelotem, spíš vedle nebo za?" zaklonil se do strany, hledajíc předek. "Nekaž to," napomenula ho.

"Co tu děláte?" ozvalo se najednou za nimi. "Ukažte se" doplnil neznámý hlas tvrdě. "Já jsem Doktor a tohle je Amy a Rory" představil je.

"Co tu děláte?" řekl znovu a vytáhl svůj meč. Jednalo se o přibližně osmnáctiletého mladíka s světlými vlasy a momentálně i mečem v ruce.

"Nechystáme se vám ublížit, můžete prosím odložit meč" řekl Rory.

"To posoudím sám" přiblížil svůj meč ještě blíže k Rorymu hrdlu.

"Vidíte? Jsme čestní hosti Kamelotu" podal Doktor neznámému psychopapír, na kterém se určitě psala nějaká listina o totožnosti nebo něco podobného. Mladík přijal psychopapír a řekl: "Moje chyba prosím přijměte moji omluvu," a schoval svůj meč.

"Já jsem Artuš Pendr..." snažil se sám sebe představit, když mu do toho skočil Doktor: "To snad není možný, víte slyšel jsem o vás," řekl nadšeně. Přejel ho očima od hlavy až k patě. "Představoval jsem si vás staršího nejspíš jsme tu moc brzy, no a taky jsem myslel, že budete mít tmavší vlasy" usmál se a přejel mu rukou po vlasech. "Wohou to je něco, myslel jsem, že na vás už nenarazím" skoro až vypískl nadšením. Artuš se nejistě usmál.

"Jsem váš velký obdivovatel, četl jsem všechny knížky, no některé nestály za nic ale já je stejně dočetl, snažil jsem se na vás narazit, ale vy jste nebyl k nalezení" Amy Doktora viděla nadšeného už několikrát, ale tohle bylo o krapet víc než normálně.

"Doktore?" řekla Amy "Ano?" zeptal se ale nevěnoval jí ani pohled. "Přestaň mluvit." "Ne to je dobrý, potěší mít obdivovatele" nejistě se usmál a rukou si pročísl vlasy.

"A vy musíte být Merlin?" řekl se stejným nadšením Doktor k pohublé postavě za Artušem "Ehm jo, ale.." koktal překvapeně mladý sluha. "Jak víte, jak se jmenuje můj sluha?" zeptal se udiveně Artuš a rukou nahmatl jilm svého meče. Bylo jasné, že mu nevěří.

"Ehm doslechli jsme se, že je to váš od místních, prý je to jeden z nejlepších sluhů vůbec" snažil se vysvětlit Rory neobratně. Merlin se usmál. "Děk..." začal

"Tak to jste slyšeli špatně." skočil mu do děkování Artuš. "Pojďte, představím vás otci" řekl a pokynul jim k chůzi.

"Neměl by být Merlin s no ty víš vousy a vysokým kloboukem a brýlemi a takovými věcmi?" pošeptal Doktorovi tázavě Rory. "Ne, jistě že ne, nikdo nenosí něco tak hloupého."

"No ale Merlin je Artušův učitel, neměl by být tedy starší?" "Jen podle pověsti, ale lidé spoustu věcí převracejí," "A kdo je jeho otec?" zeptala se Amy .

"Uther Pendragon" odmlčel se Doktor. "Byl znám jako dobrý válečník ale zapřísáhlý nepřítel kouzel. "Vážně? To bych do vládce Anglie a otce Artuše neřekla." "Jo to jo.Počkej, tohle se učí na základních školách, jakto že o tom nevíš?" "No já byla vždycky spíš na Římany" uznala a podívala se přitom na Roryho.

2.

"Buďte mými hosty zde na Kamelotu ale obávám se že nyní není nejlepší doba pro návštěvu," řekl Uther po důkladném zkoumání psycho-papíru, který mu nyní podával zpět.

"Proč?"zeptala se Amy."Máme zde menší ehm delikátní problém." vyhýbal se odpovědi Uther.

"Nebojte se, na delikátní problémy jsme experti." řekl Doktor a utáhl si motýlka, který se mu za tu chvíli stihl povolit.

"Tak to rád slyším, mého syna Artuše již jak vidno znáte a toto je moje chráněnka lady Morgana" snažil se změnit téma a ukázal na půvabnou dámu v krásných šatech. Jakkoli je fakt, že Morgana není zlá čarodějnice, ale půvabná lady překvapil možná s malou výjimkou Doktora, ani jeden na venek nedal nic znát.

"Je nám ctí Lady Morgano" pokynul slušně Doktor. Morgana se usmála a lehce se uklonila, jak to žádal mrav. "Určitě už musíte být unavení Gwen, Merlin a Artuš vás zavedou do pokojů""Děkujeme" poděkoval Doktor.

"Merlin a Gwen vám budou ve všem nápomocni pokud.." Uther svou větu nedořekl kvůli poplašeným zvonům, které opět vydávali to své otravné *Bim-bam*

"Co se děje?"zeptala se Amy. "Delikátní problémy," špitl Merlin. "Omluvte mě, musím jít," řekl Artuš a vytáhl svůj meč a s tím i svůj „silný" výraz.

"Počkejte, jdeme s vámi," vyhrkli Doktor a Amy společně. "Cože, tedy určitě si můžete prohlédnout město, ale tohle není nejlepší doba, nejlepší bude, když zůstanete tady, abyste se vyhlí problémům" vysvětloval Artuš diplomaticky.

"Ne to je dobrý, jsem Doktor, nikdy se nevyhnu problémům" vysvětlil tak, že ho mohl pochopit jen ten, kdo ho znal a šel ke dveřím. Amy a Rory ho následovali. "Víš, jak jsem ti řekl že je otravný jak se do všeho mícháš?" řekl nasupeně Artuš k Merlinovi "Tak tihle jsou ještě horší," řekl takovou hlasitostí, aby ho jejich milí hosti neslyšeli.

"Víš, sloužím ti už přes dva roky a nikdy jsem neslyšel žádné děkuju, nebo dobrá práce." "Vážně? Zkus přemýšlet proč asi!"

Došli na nádvoří, které od Kamelotu není vůbec daleko, ale přesto nebyli první. Kolem oběti se shromáždil menší hlouček lidí a přímo u něho klečel dvorní lékař Gauis. Doktor se prodral dopředu a za ním v těsném závěsu Amy s Rorym. Artuš se na chvíli zastavil a pokusil se je vyhledat. Když si všiml že už jsou u oběti, šel za nimi, ale jemu lidé jakoby sami tvořili cestu a jedním uchem naslouchali,

jestli neuslyší další sliby, které by této situaci vypadali ještě víc jako lži, ještě víc jako bezvýznamná slova a přísliby.

Merlin si všiml, jak znejistěl, ale on nebyl ten nejlepší na morální podporu a navíc mu to chvílemi i přál, a tak se raději připojil k Gausovi, který momentálně potřeboval jeho pomoc víc.

Tentokrát byla oběť žena. Muselo jí být kolem třiceti let. Plavé vlasy byly rozprostřené po zemi, ale vypadaly spíš jako klubko vlny zacuchané s listím a něčím co je lepší nevědět co to je. Oči měla zavřené, skoro to vypadalo, že spí až na malou ranku na čele a teplotu těla. Skoro jakoby z ní vyzářoval chlad.

Rory položil dva prsty na její tepnu u krku, to samé udělal i s tepnou u ruky. "Promiňte, kdo jste?" zeptal se Gaus podezřívavě, ale přesto galantně. "To je v pořádku jsou tu se mnou" kývl hlavou Artuš.

"Och rozumím, ale jestli dovolíte potřebuji ji přepravit k sobě abych se na ní mohl důkladně podívat , pokud byste byli tak laskavi." upřel svůj pohled nedůvěřivě na Roryho

"Jistě, pomůžu vám"

3.

"Položte jí sem" řekl Gaus a jedním pohybem ruky shodil všechno co měl na stole. Ozval se tupý zvuk do padnutí papírů na zem "Děkuji vám za pomoc, jestli je tu něco co bych pro vás mohl udělat..."

"Vlastně je," řekl Doktor a tím Gause trochu překvapil, takle obvykle nezněla odpověď. "Chtěl bych se na ní podívat" vyslovil svou prosbu Doktor. Gaus se na něj chvíli zmateně díval, čemuž pomáhalo jeho nesymetričnost očí, která byla jeho vrozená vada a nyní v staří se ještě prohloubila. "To je v pořádku Gausi, je také doktor" vysvětlil Merlin

"Och vskutku? Tak prosím poslužte si."

Doktor se sklonil. Vzal si malou lžičku a položil jí na rty oběti. Jemně otevřel pusy, pár zubů chybělo a některé zuby měly kazy, ale to bylo pro tuto dobu typické. Vytáhl lžičku z pusy. V jejím koutku byla slina.

Lžičku odhodil na stůl a pokračoval dál. Otevřel její víčko s nadějí, že objeví v oku to poslední co viděla. Ne rozhodně ne u ní. Její oči vypadaly zvláště, ale rozhodně v nich nebyla vidět silueta vraha. V koutku byla slza. Když se dotkl kůže na obličeji, byla vlhká, v obou koutkách viděl slzy. Nejspíš plakala, hodně plakala.

Nakonec přistoupil k ráně na čele. Jemně jí přejel prsty, vytáhl sonický šroubovák a posvítíl si. Rána byla malá, skoro jako od jehly, zdálo se až nemožné, že by jí mohl někdo způsobit. Nejednou se ozval skřípavý zvuk dveří a Artuš v nich.

"Gausi, můj otec tě chce vidět" řekl místo pozdravu mezi dveřmi. "Jistě, hned půjdu." přitakal. Doktor schoval svůj šroubovák. "Mnohokrát vám děkuji."

"Vaše přítomnost je samozřejmě také vítaná," dodal, když viděla Doktora o kterém si myslel, že je na Kamelotě a který očividně nečekal na pozvání. První z místnosti odešel Artuš, aby uvolnil průchod. Za ním vyšel Rory s Amy, potom i Merlin a Doktor a poslední se vypoťácel Gaus. Bylo skoro neuvěřitelné, že v místnosti která bývá malá i pro dva, bylo najednou šest lidí.

"Co myslíš?" zeptala se Amy Doktora "O čem?" "O té mrtvole." "Myslím, že se tu stalo něco galaktického" řekl a oba se usmáli jak to dělávali jen v těchto případech.

"Gauisi, tak řekni nám, co se stalo" zeptal se Uther, když došli do velkého sálu. "Podobné znění můj pane, mladá žena nalezena mrtvá." "Co bylo příčinou její smrti?" naléhal Uther dál, i když Gauis jen stěží popadal dech. "Domnívám se, že rána na čele." řekl zdlouhavě Gauis.

"Hloupost," namítl Doktor.

"Promiňte, co jste říkal?" zeptal se zmateně Uther. Všechny pohledy zúčastněných směřovaly k Doktorovi.

"Kdyby zemřela na ránu na čele, musela by se ta rána dostat až skrz její mozek. Kontroloval jsem to, dostala se kousek pod povrch. Tak by na to musela být speciální zbraň, protože takle malý a precizní tah by se s mečem, dýkou nebo něčím podobným udělat nemohla. Kdyby tomu tak bylo muselo by se jednat o několikrát zvětšenou jehlu nebo něco tomu podobné a výroba takové zbraně je vzhledem k podmínkám skoro nemožná. Navíc měla zavřené oči, kdyby zemřela důsledkem rány, bylo by to rychlé a oči by zůstaly otevřené."

"Mohl jí je zavřít její vrah" připomněl Uther.

"Ano to mohl, ale proč by to dělal? Navíc měla tvář vlhkou a u víček měla slzy. Tudíž musela zemřít pomalou smrtí, když měla čas na pláč a nemohlo to být příliš dávno, protože slzy ještě neuschly." Doktor se na chvíli odmlčel. Její oči byly zvláštní, skoro bych až řekl, že byly slepé, ale vzhledem k době, by taková žena z nižší vrstvy dlouho nepřežila.

"Doktore, co se snažíte naznačit?" zeptal se nechápavě Artuš.

"Věřím, že byla otrávená."

"Gauisi je to možné?" zeptal se Uther překvapeně. "Musím uznat, můj pane, že Doktorova slova mají logiku, myslím, že bych tyto slova mohl podpořit" přiznal Gauis.

"Myslíš, že se může jednat o dílo Magie?" zeptal se ustaraně. Gauis pokývl hlavou.

"Můj pane, to je velice těžká otázka, ale..." odmlčel se.

"Mluv Gauisi"

Ztěžka oddechl: "Myslím, že je to možné."

"Připravte jí řádný pohřeb" Uther se zatvářil ještě starostlivěji.

"Gwen, Merline prosím zaveďte naše hosty do jejich pokojů, ať se mohou ubytovat," řekl dvojici sluhů. "Doufám, že se k nám připojíte na večeři," řekl našim cestovatelům v čase. "Artuši jdi s nimi" dodal.

4.

"Tak tady to je to je váš pokoj paní." "Děkuju, ehm promiň asi jsem zapomněla tvé jméno." "To je v pořádku paní, jmenuji se Gwen." "Já jsem Amy" představila se a podala jí ruku.

"Počkejte není Gwen zkratka pro Guniever?" zeptal se Doktor "Ano, ale proč..." "Ne nic jen taková poznávačka jmen" vysvětlil, ale potom věnoval dlouhý pohled Artušovi a ještě delší Gwen.

"Takže tohle je i můj pokoj?" otočil se Rory k Gwen. "No mysleli jsme že sir Doktor bude s Lady Amy a vy budete mít svůj pokoj" řekl Artuš

"A proč ?" "No lady a sir, jsou ehm pár" vysvětlil Artuš "Cože? Ne, já jsem její manžel," řekl Rory a ukázal svůj prsten.

"Ou promiňte omlouvám se" řekl při pohledu na prsten Artuš. "Nic se nestalo" řekl Doktor a odešel z místnosti

"Tak toto je váš pokoj" řekl Artuš v další místnosti asi deset metrů od té Aryniny a Roryho. "Ano děkuji" řekl Doktor o malinko slušněji než normálně. Toto prostředí člověka skoro až nutí tak mluvit "Hned nechám strážce poslat pro vaše zavazadla a koně, kde je máte?" vyzvídal Artuš "No my vlastně žádné nemáme." připustil.

Artuš na něj vhlí jeden z jeho podezřívavých pohledů. Doktor si ho skoro nevšímal byl tak zvyklý, že na něj lidé koukají podezřívavě, že to přestal vnímat. "Stala se nám příšerná věc, přepadli nás banditi." zalhal Doktor. "Ukradli vám věci i koně?" zeptal se Merlin, bůh ví jestli jeho historce uvěřil nebo ne. "Ano přesně tak" přitakal. "To je mrzuté, je mi líto, že jste tímto způsobem byli přivítaní na Kamelotu." "Ano, mě také, co se dá dělat."

"Večeře je téměř za hodinu, Gunievr mohla by si sehnat lady Amy nějaké šaty od lady Morgany?" "Jistě," řekla a lehce se uklonila, poté opustila místnost.

"Jestli budete cokoli potřebovat, zavolejte Merlina a on vám pomůže" "Vážně?" špitl si pro sebe. "Ano samozřejmě" přecedil přes zuby Artuš a vrazil rukou do Merlinova lokte. Potom oba dva odešli z místnosti.

"Tak co myslíš?" zeptal se Merlin po pár krocích směrem pryč "O čem? O tvých službách? Pořád na nic." odpověděl Artuš bez znění otázky. "Ne, myslím o těch cizincích Doktorovi Rorymu a Amy" "Proč tě to vůbec zajímá?" "Já myslím, že jsou zvláštní, hlavně ten Doktor." "Merline! Jsou to vážení hosti Kamelotu, nemůžeš o nich takle mluvit" "Och, jasně, promiň, ale mám pravdu"

"Artuš mě poslal, abych vás zavedl k večeři, abyste se ehm neztratil Sire, promiňte vypadlo mi vaše jméno" řekl Merlin Doktorovi, když pro něj téměř za hodinu přišel zpět do jeho komnaty.

"To je v pohodě, já jsem Doktor" Merlin se usmál: "Ano já vím, ale jaké je vaše jméno." zopakoval otázku. "Doktor" řekl a upravil si motýlka. "Doktor kdo?" zeptal se nechápavě "Přesně!" řekl a vyšel ze dveří. "Jdeme?" ohlídl se zpět. "Jistě," řekl Merlin a ztěžka oddechla rozhodl se neoslovovat ho jménem

Kamelot je jeden z největších hradů vůbec, takže přemístit se z Doktorovy pokoje do trůnního sálu jim zabralo téměř pět minut. Když konečně prošli mohutnými dveřmi, zjistil Doktor, že Amy, tedy lady Amy, ještě nedorazila zato Rory zde už byl.

"Á Doktor, prosím přisedněte si, jsem si jist, že lady Amy hned dorazí" řekl Uther a pozvedl číši na znamení uvítání a ukázal s ní na místo, kde měl sedět.

"Tak sire Doktore, sire Rory, jste z daleka?" zeptal se Artuš, aby přehlušil trapné ticho, které je všechny zahalovalo. "Ano, ano jsme" odpověděl Rory. „Z hodně daleka" doplnil možná i trochu smutně. Chyběl mu domov, cestování s Doktorem bylo vzrušující, ale občas měl rád svůj klid.

Ze vzpomínání ho přerušil zvuk otevíraných dveří. V nich stála Amy. Svoje rudé vlasy měla rozpuštěné jako vždy. Na sobě měla dlouhé modré šaty, jaké nosívaly princezny. Vypadala v nich nádherně, skvostně, překrásně zkrátka jako princezna.

"Wau" vydechl Rory potichu. "Vypadáš, vypadáš skvostně" vykřikl ze sebe Rory a usmál se. "Děkuju," řekla a oplatila mu úsměv. Posadila se naproti němu. "Merline, můžeš dojít pro jídlo?" přikázal Merlinovi. "Jistě." přitakal hned.

"Takže tento delikátní problém" začal Doktor. "Kolikátý to byl případ?" "Čtvrtý," řekl posmutněle král. "Aha, měli nějakou spojitost?" Uther se napil vína, zřejmě by se raději bavil o něčem jiném. "Ne, první byla obchodnice tady z Kamelotu, druhý byl pocestný a třetí byl rytíř z Kamelotu, nemají mezi sebou žádnou spojitost až na místa nalezení."

"Byl tu někdo ohlásit zmizelé?" "Ne, oběti tu podle všeho žili sami, nebo byli cizinci" "Hm, vypadá to, že máme už dvě spojitosti"

"Tady to je" řekl Merlin, když přinesl jejich večeři. "Konečně" vydechl Uther, protože se už nadále nemusel bavit o tomto tématu.

Na jejich talířích bylo velké kuřecí stehno se spoustou zeleniny. Vypadalo to lákavě a ještě líp to vonělo.

5.

Byla už noc, když se Gwen vracela domů. Dneska se v práci zdržela kvůli těm neohlášeným hostům. Usmála se, byli tak, tak zvláštní, ale svým způsobem milý.

Město bývá hlučné a pestré, voňavé a smradlavé. Ukřičené a přelidněné, ale všechno jakoby utichlo se západem slunce a v tuhle hodinu, město vypadalo osaměle, až na pár strážných, které se však v těchto místech nevyskytovali, nebýt hospody na druhé straně města, vypadalo by to, jakoby tu nikdo nežil.

Gwen už byla kousek od svého domu, když zaslechla něčí kroky. Byla si původně skoro jistá, že je tu sama, ale teď si tím tak jistá nebyla. Pomalu a trhaně se otočila za sebe, ale jediný kdo tam byl, byla velká vypasená krysa. Oddychla si a otočila se zpět, když...

Zabořila svůj obličej do někoho břicha. Rychle ho vynořila. Proti ní stál snad dvoumetrový chlap s vypaseným břichem.

"Je už moc pozdě na to, aby ses procházela městem, krásko" řekl jí. Jeho hlas byl hrubý. Vylekala se a začala utíkat zpět na Kamelot, za Artušem, jediným člověkem se kterým se cítila v bezpečí.

"Počkej" křikl a rozeběhl se k ní. Určitě je to on, ten vrah a jí, jí si vybral jako novou oběť. Běžela, jak nejrychleji uměla, ale pořád se mu nevzdalovala. Občas měla pocit, že jí dýchá na záda, ale neměla odvahu se podívat, jenom běžela.

Kamelot není tak daleko stačí jenom chvilka a určitě narazí na nějakého strážného. Chtěla křičet o pomoc, ale nemohla, všechny svůj dech věnovala běhu, tomu aby nezpomalovala.

Zahlédla někoho před sebou. Měl drátěnou košili a červený plášť- strážný. Konečně! zaradovala se v duchu a vydala poslední zbytky energie aby k němu doběhla.

"Co se to tu u všech čertů děje?" zeptal se.

"Ten muž," vyhrkl a ztěžka oddechovala... "Mě pronásleduje," doplnila "A chce, chce, chce mě," sípala "zabít" doplnila.

"Neboj se, postarám se o to," popošel dopředu a vytáhl meč. Ten velký muž doběhl přibližně půl minuty za ní. Nejspíš nebyl nejlepší běžec. Hned jak doběhl, rozpráhl se po něm mečem.

"Co, co to sakra" vyštěkl a jen tak tak se vyhnul útoku.

"Pokus o vraždu se zde na Kamelotu trestá přísně a ještě přísněji se zde trestají mnohonásobné vraždy," řekl strážný a věnoval mu několik dalších úderů, než se mu podařilo zasáhnout terč.

Velký tlustý muž se skácel se na zem jako hromada dříví.

"Jsi v pořádku?" zeptal se strážný Gwen. "Ano, asi ano díky vám" řekla stále ještě trochu udýchaně a vystrašeně. "Děkuju" "Není zač, jsem rytíř Kamelotu, toto je moje práce, ale řekněte mi prosím, proč jste se v tak pozdní hodinu pohybovala v městě, když tu řádí vrah?" "Já, vracela jsem se domů z práce, pracuju jako služka tady na Kamelotu" objasnila.

"Ach jistě, ale to vám nemohl jít někdo naproti bratr, otec, nebo snoubenec? Promiňte, že se tak vyptávám je to pro vaše dobro." dořekl s zvláštním tonem. Tma mu zahalovala obličej, tak bylo skoro nemožné odhalit co znamenal. "Ne nic se neděje, můj otec je mrtvý, bratr pryč a snoubenec no žádného nemám"

"Ach chápu" sundal si rukavici "Už se nemáte čeho bát, mé jméno je Christian a tvé?" podal jí ruku "Gwen" Christian jí položil ruku na tvář podívala se mu do očí a bylo to, to poslední co viděla před tím, než upadla do mdlob.

6.

Slunce jasně svítilo do sálu, když se všichni sešli na stejných židlích, jako včera odešli. Snídaně byla tichá, jediné co jí narušovalo, bylo řinčení lžiček.

"Děje se něco?" zeptal se Uther starostivě své chráněnký lady Morgany. "Ne nic, jenom Gwen dnes nepřišla do práce" přiznala, ale její hlas zněl jako hlas panenky, falešně. "Jsem si jist, že je v pořádku, nejspíš je nemocná."

"Snad," řekla a v oku se jí zablýsklo, skoro jakoby radostí. Nikdo to neviděl. Nikdo kromě Doktora, ale ten s tím nemohl nic dělat.

Artuš se zvedl. "Už odcházíš?" zeptal se ho Uther. "Ano, bohužel, musím se připojit ke svým rytířům na tréninku, pokud mě omluvíte" "Určitě," řekl Rory s úsměvem. "No možná by se k tobě mohli sir Rory a sir Doktor připojit."

"To je skvělý nápad" předstíral radost Artuš. "No, já nevím, jestli je to ehm vhodné, nemůžeme tu A, tady lady Amy nechat" snažil se vymluvit Rory. "Lady Amy se může připojit k lady Morganě na vyjíždce" navrhl Uther a zdálo se že ani jedna strana se z toho příliš neradovala.

"Jistě, to je skvělý nápad" věnovala Amy úsměv, který vypadal až moc falešně, na to aby se dalo alespoň ze třetiny věřit, že je pravý. "Moc ráda" usmála se asi stejně tak falešně jako lady Morgana, vypadala mile, ale stejně se jí nějakým zvláštním způsobem bála. "Pošlu s vámi tři rytíře a vy se můžete připojit k Artušovi" pokynul Uther na Roryho hlavou, aby věděl, že myslí je "Bude nám ctí" řekl obávajíc se nejhoršího "Dobrá, tak se sejdem za chvíli před Kamelotem" řekl Artuš a všichni najednou odešli, až zůstal v místnosti jen Uther.

"Uděláme dnes menší turnaj" řekl rytířům Artuš a chytl svého sluhu za předloktí. "Merline, jdi k Gwen domů a ujisti se, jestli je v pořádku" přikázal. "Och jistě, a pokud tam bude, mám jí něco vyřídit? Třeba o nějakých speciálních citech?" řekl s úsměvem "O čem to... radši už vypadni" napřáhl Aruš ruku k pohlavku. "Jak si přejete" otočil se Merlin na patě.

"Takže" otočil se k pomyslnému publiku. "Každý bude bojovat ve dvojici, s každým, ten kdo bude mít nejvíc vítězství, vyhrává. Sire Owene, sire Leone, prosím začněte," vyzval Artuš a z množství mužů v kroužkové zbroji vystoupili dva rytíři s červenými plášti. Boj ze začátku vypadal spíš jako obřad. Oba rytíři vytáhli své skvostné a zářící meče, chvilku přecházeli z místa na místo až si úplně vyměnili pozice. První, kdo zaútočil, byl sir Leon, sir Owen úder zastavil svým mečem a vrátil mu ho. Sir Leon úder zachytil a vrátil. Údery se zrychlovaly a rány byly silnější a silnější až na zemi s ostrším u krku skončil sir Owen. Takových bojů proběhlo ještě pár, než Artuš řekl: "Dobrý boj, sire Rory jste na řadě."

"Ne, já nemyslím, že to bude nutné, stačí my si se jen dívat"

"Ale bojovat je o moc větší zábava, pojdte vaším protivníkem bude sir Christian" naléhal až Rorymu nezbylo nic jiného než vzít do ruky meč. Začátek probíhal stejně, Rory se snažil protáhnout ho co nejdál šel, ale nakonec stejně přišla ta chvíle. Sir Christian si uvědomil, že Rory na něj jako první nezaútočí a tak udělal první krok. Rory pozvedl čepel aby si ochránil obličej a překvapivě se mu podařilo útok vykrýt. Zatvářil se překvapivě a rozesmál se. Sir Christian to vzal jako posměch a vyšel proti němu ještě tvrději. Tentokrát takové štěstí neměl a útok nezachytil. Překulil se na bok a namáhavě se zvedl a oddechl. Rozhodl se udělat první krok a vyslal svou čepel vstříc sirovo boku. Překvapivě útok nezachytil, jakoby skoro ani neuměl bojovat, nebo uměl stejně jako Rory.

"Přestaňte!" zastavil je Artuš. Vedle něho stál Merlin, oba se tvářili ustaraně. Artuš svíral v ruce kus látky potřísněné krví.

"Děje se něco?" "Ano, tedy ne, já" zarazil sám sebe Artuš. "Trénink skončil, Sire Christiane prosím následujte mě do korunní síně."

Doktor si vyměnil pohled s Rorem a následovali je.

"Promiňte, moc často na koních nejezdím" omlouvala se Amy, která byla vždy pár metrů za Morganou. "Ano, to je v pořádku, nechcete si chvíli odpočinout?" nabídla. "To by bylo příjemné, děkuji" přijala nabídku vděčně a seskočila z koně. Nebylo to tak, že by byla špatnou jezdkyňou, jenom si špatně zvyká na koňský hřeb, po jízdě v autě. Následovala Morgana, která šla dolů z cesty k jezeru. "Je to tu krásné" řekla když si sedla do trávy ve které byla pořád ještě trocha rosy. "Občas když se cítím sama, nebo smutná tak jsem chodím přemýšlet" řekla s úsměvem na tváři, který byl snad první který se jí na ní zdál opravdový.

"Tak vy a sir Rory, jak dlouho jste manželé?" zeptala se jen tak ze slušnosti, proti tichu. "Necelý rok," přiznala Amy. "Můžu se vás na něco zeptat?" "No samozřejmě." přitakala. "Váš sňatek, byl z lásky nebo z jiných důvodů?" zeptala se Morgana. Její otázka zněla opravdově. Trochu Amy zaskočila, upravila si vlasy.

"Miluju ho celým mým srdcem" řekla a na tvář jí naskočil úsměv, který nemohla potlačit, kdyby sebevíc chtěla. Ale ona nechtěla "Tak to jste šťastný člověk" zadívala se do hladiny jezera "Ano to asi jsem."

"Krásná dýka" ukázala na dýku za Morganinim opaskem. "Ano, byl to dar od Artuše k mým narozeninám."

"A vy a sir Artuš, jste ehm spolu?" zeptala se Amy. Podle pověsti si princ Artuš vzal Guinever, ale podle jiných neměl daleko ani k Morganě. "Ne, ne, s Artušem jsem vyrůstala, je jako můj bratr" její výraz se rázem změnil, jakoby zkameněl. "Jako bych byla Utherova dcera" doplnila. A v jejích očích se opět objevila ona zloba a nenávist.

8.

"Můj pane, děje se zde něco? Přijeli jsem dříve a chtěly jsme se podívat na trénink, ale nikdo tam nebyl" řekla Morgana, když vešla do dveří společně s Amy.

"Vlastně mám tu samou otázku" řekl a vrhl pohled na Artuše.

"Sire Christiane, včera večer byla unesena Gwen, služka lady Morgany, můj sluha Merlin šel na místo a našel několik stop. "Och Gwen? To je nemilé je mi líto, že se to stalo v mé službě." řekl Christian, těžko určit jakým hlasem "Ano, je to ehm nemilé, neviděl jste včera něco nebo spíš někoho podezřelého? Cokoli může pomoci." Amy by přísahala že právě viděla jak se mu zablýsklo v oku.

"No vlastně ano, byl to ehm neobvykle velký muž" přitakal "Cože? Kde, jakto, že se o tom dozvídám až teď?" vyhrkl rozčileně. "P-promiňte pane já ehm..." zakoktal se "Na tom nezáleží prostě pokračuj"

"Ehm jistě, tak tedy zeptal jsem se ho kam jde, ale neodpovídal mi, tak jsem se zeptal znovu ale opět mi neodpověděl tak jsem mu přitiskl kord ke krku." Polkl. "Začal zpívat a mluvit nesmysly, byl očividně opilý tak jsem ho nechal jít."

"Jak vypadal?" chrлил na něj otázky Artuš jako sopka v nejčinnější době. "Byl velký, hodně velký skoro tři metry, měl tmavé vlasy a byl hodně svalnatý" "Kam šel?" pokračoval v lavíně. "No vyzvracel se a šel směrem k hostinci." Artuš se otočil k veliteli strážě. "Vemte deset mužů a běžte se podívat do krčmy, půjdu s vámi !" přikázal.

"Jste tak nervózní kvůli tomu, že unesli Gwen?" nadhodil znovu Merlin jeho oblíbené téma. "Cože? Jistě, že ne. Jenom si myslím, že není dobré pro království, když jim někdo neustále zabíjí poddané. A navíc z toho bude určitě lady Morgana rozhozená, Guinever je její nejlepší kamarádka" odpověděl "Jistě, lady Morgana, není nejmenší šance že by to nějak osobně zasálo tebe."

"Mohl by si prostě zmlknout?" odsekl Artuš při cestě do hostince.

"Omlouvám se za přerušení vašeho programu" Omluvil se jim Uther "Nic se neděje, chápeme okolnosti" řekl Rory, ale ve skutečnosti byl ze srdce rád, že už nemusí dál bojovat. "Pokud vám to nevádí šli bychom se projít" řekl Doktor. "Ano, jistě." přitakal Uther, jakoby ho to ani nezajímalo, což asi v této situaci moc ne. "Doktore, kam to jdeme?" zeptal se Rory.

"Cože, och ano jdeme k hostinci" "Cože, pr.." "Doktore?" skočila jim do rozhovoru Amy. "Já, myslím, že sir Christian, jak mluvil tak v jeho očích, já myslím" zarazila se na chvíli, aby našla správná slova. Nevěděla nic jistě a slova se jí do sebe pletla jako vlna v šále, ale pořád, jí něco uvnitř napovídalo, že: "že lhal."

Když Rory poprvé otevřel dveře od krčmy zavanul ho až přes příliš silný zápach lihu. Mimo to všechno vypadalo jako v jakékoli jiné hospodě v Artušovské době. Dřevěný nábytek, pivo a zapáchající hosté.

"Pane tady" křikl jeden z rytířů. "Ano?" přiběhl k němu Artuš. "Sire Christiane" křikl hned když uviděl chlápka s tmavými vlasy, který jakoby vyskočil z jeho popisu. "Je to on?" Christian dlouze kývl.

"Vezměte ho do vězení" přikázal Artuš. V takových chvílích jako takto nikdo nevěřil, že je to ještě mladík.

"P-Pane c-co se děje?" Artuš se mu podíval přímo do očí. Kdyby nebyl zaslepen vztekem a zuřivostí, možná by v jeho očích poznal, že opravdu neví, co se děje, nebo, že je nevinný, ale Artuš byl a tak na něj jenom vykřikl: "Viníme vás z únosu Guinever a z vraždy čtyř dalších. Soud proběhne ještě dnes" Každá jeho kost vřela zlostí a strachem o Gwen, ale jeho hlas musel pořád znít jako hlas korunního prince, ne jako našťvaný milenec.

"Doktore, co se tu sakra děje?" řekl Rory a mírně je popostrčil do zadu, aby si jich Artuš nevšímal. Byla to jen jedna z mála chvil, kdy si mohli popovídat soukromě.

"Rory, oh Rory" řekl Doktor a položil mu ruce na ramena, vypadal skoro jakoby šťastně. "Viděl si jeho tělo? Bylo polámané, měl obvazy" konstatoval, jakoby to mělo být jasné všem "A?" zeptal se nechápavě "A, nevěřím, že by jedna služka dokázala někomu jako je on tak ublížit" odmlčel se. "Sir Christian očividně lhal, myslím, že on je viník" řekl s vítězoslavným úsměvem. Ale nevěděl jedno, že sir Christian ještě zůstal v krčmě. Sice stál kus od nich, ale jeho obličej začal měnit výraz a jeho mozek vymýšlel plán, což naznačovalo jednomu - slyšel je.

9.

Sir Christian kráčet po studených dlaždicích. Jeho drahé a těžké boty zaklapaly vždy, když se podrážka setkala s podlahou. *Klap, klap, klap.* Zahnul doleva. Už byl skoro u cíle. Špičky jeho úst sebou kmitaly do potlačovaného úsměvu.

Konečně došel ke dveřím. Hlídal je dva strážce, ale jeho červený plášť s pečeti jakoby mu dával volnou vstupenku takřka kamkoli v okolí Kamelotu.

"Sire Christiane" pozdravil jemným pokývnutím hlavy Uther, když ho spatřil. V síni byl jen on Artuš a jeho sluha Merlin. "Je zde něco, co mi potřebujete sdělit?" "Můj pane" poklekl. Uther mávl ruku na znamení toho, že může stát. Uposlechl. "Ano, ano je, ale.." zdráhal se na oko. "Řekni vše co máš na srdci" pobízel ho netrpělivě Artuš. Ještě nebyl připraven, připustit si to, ale vše co se týkalo Guinever mu činilo velkou srdeční aktivitu.

"Já jen" začal ostýchavě. "Mluv!" poručil Uther. "Jde o sire Doctor, sire Roryho a lady Amy já ehm." "Mluv pro lásku boží!" skoro až vykřikl Artuš "Slyšel jsem je jak spolu mluví o těch vraždách a já myslím, že s nimi mají něco společného, mluvili o tom muži co jsme dneska zajali a o tom, že ho budou obhajovat."

"Děkujeme sire, můžete odejít. Vaše služba nebude zapomenuta" Sir Christian kývl a odešel z místnosti s úsměvem.

"Co myslíš?" zeptal se svého syna. "Byli zvláštní už od začátku, neměli zavazadla a tvrdili, že je oloupili, i když jejich oblečení nebylo ani v nejmenším potřhané. A potom, do všeho se míchali."

"Myslíš si, že mám sir Christian pravdu?" dokončil za něj Artuš a dlouze přikývl. "No zdá se, že pravdu zjistíme až při soudu."

10.

Nyní byla síň plná. Byla zde většina rytířů, král, princ i králova schovanka, Merlin i Gauis, manželé Pondovi i s Doktorem a v neposlední řadě také obžalovaný, ti všichni tu dnes byli. V místnosti bylo tolik napětí, že by se dalo krájet a namazat na chleba.

"Jaké je vaše jméno?" zeptal se Uther na první otázku, která ho ani zdaleka nezajímala, ale obvykle se s ní začínalo. "Gregor z Castelanovy hory, vaše výsosti" řekl vystrašeně, což u dvou-metrového chlapa, nebývá častý jev.

"Řekněte mi Gregore, jak dlouho jste zde na Kamelotu?" otázal se Uther "Pár dní." Gregor záměrně neodpověděl číslovku, jelikož neuměl počítat. "A můžete také říct proč jste sem přijel?" Zeptal se znovu. "Já ehm, protože chtěl jsem si tu odpočinout, než se vrátím zpět domů, vaše výsosti" Všichni, všichni v této místnosti se na něj dívali jako na vraha, všichni až na tři človíčky v rohu.

"Můžete nám také říct, proč jste domov opustil?" pokračoval ve výslechu. "Abych navštívil svou sestru, bydlí v Eldoru" Odpověděl krátce a přitom se snažil nenavazovat žádný oční kontakt "Můžete nám také říct, co jste dělal včera v noci?" zeptal se znovu, na nejdůležitější otázku a napjatě očekával odpověď.

Sklopil hlavu. "Já pamatuji si jen že jsem pil pivo, hodně piva v hospodě a potom, potom už jenom, že mě odvádíte sem." Jeho hlas se rozklepal a jeho oči nebyli daleko ke slzám "Takže vy popíráte, že jste v noci viděl služebnou Guniever, která byla té noci unesená, i ,že jste byl venku?"

"A-a-ano já byl v hospodě, nepamatuji si, že bych někam chodil nebo někoho viděl." zvedl hlavu "Takže nazýváte sira Christiana lhářem?" jeho oči ho nyní probodávaly jako meče "Ne pane já si jen pamatuju, že jsem byl v hospodě"

"Pane, je možné že byl Gregor tak opilý, že si nepamatuje co dělal" vystoupila z řady Amy. "Ano to je možné, ale jak by potom mohl zvládnout někoho unést? Jedině při smyslech." sykl k ní a ani jí nevěnoval pohled. Zastávala se ho a to mohlo znamenat jen jedno "Jeho noha je zraněná, nemůže ani pořádně chodit, sám jste řekl, že na únos musí být při smyslech a s jednou nohou by to nezvládl " přidal se k ní Doktor

"Pokud by neměl komplice" skočil mu do řeči Artuš a důkladně sledoval jeho výraz.

„Tohle jsme našli mezi cestou z Kamelotu k domu Gwen" ujal se slova Artuš a podal Doktorovi kus látky. Byla světle hnědá, kousek látky, který chyběl v Gregorově kabátu.

"Gregore jste usvědčen z vražd nevinných lidí a tímto vás prohlašuji za nepřítele Kamelotu, zítra ráno provede kat váš rozsudek," řekl Uther hlasem krále Kamelotu a mávnutím ruky poručil rytířům aby ho odvedli do cely.

11.

"Doufám, že vám má otázka nebude znít neurvale, ale jak dlouho se zde plánujete zdržet?" řekl Uther a nabral vidličkou svou večeři.

"Zítra odjedeme" odpověděl Doktor. "Pokud nás omluvíte, chtěli bychom si projít naposledy noční Kamelot

"Chtěli?" udivil se Rory. "Ano chtěli" procedil mezi zuby Doktor. "Jistě, pošlu s vámi pár mých rytířů, jen tak pro jistotu."

"Ach to nebude potřeba, určitě je potřebuje zde na Kamelotu, já a sir Rory jsme zdatní ehm šermíři." "Ti nejlepší" dodal Rory. "Jak si přejete." usmál se Uther ale navázal oční kontakt se svým synem.

Všichni tři se uklonili a vyšli z místnosti. Dnes se večere o něco opozdila kvůli soudu. Což znamenalo, že když odcházeli na "noční procházku" sir Christian, už byl dvě minuty na stráži.

"Artuši?" zeptal se potichu jen co vyšli z dveří "Ano otče?" odpověděl otázkou "Co myslíš?" zeptal se Uther "Myslím, že je to jasné." pokývl hlavou a položil příbor "Máš pravdu, nechám je sledovat."

"Otče, raději bych šel já, jestli ti to nevadí." vyhrkl "Vadí, jsi můj syn a dědic Kamelotu, nemusíš se účastnit všeho." řekl pro změnu hlasem starostlivého otce, který často nemíval. "Otče, slíbil jsem poddaným, že se o to postarám, je to moje povinnost." protestoval "Nuže dobrá," souhlasil konečně Uther.

"Takže, ty jsi vážně myslíš, že Doktor, Amy a Rory jsou vrazi?" zeptal se ho Merlin při cestě ven "Já nevím, co myslíš ty?" opáčil svému sluhovi. "Ptáš se mně na můj názor?" udivil se. "Ano, ale pravděpodobně toho budu litovat." připustil s jistým nádechem sarkasmu. "No myslím si, že je na nich něco divné, nevím přesně co, ale něco."

"To vlastně nezní tak úplně hloupě" připustil, což měla být jistá pochvala "A taky si myslím, že nejde o slib tvým poddaným, ale o Gwen" doplnil "A tady to je, ty nikdy nezklaheš." řekl a tím odvolal svou pochvalu

Venku je ovanul studený vzduch. Nebyla ještě zima, ale už se horké léto přeměnilo na barevný podzim. Doktor se vyklonil, aby viděl přes celou zeď.

"Co tu vlastně děláme?" zeptal se Rory. "Včera unesl Gwen, což znamená, že jí nejspíš dneska zabije." odpověděl Doktor "No a co, když to za něj udělá někdo jiný, aby byl mimo podezření?" řekl Rory a přitiskl si svůj kabát blíž ke kůži "Možná, ale myslím, že si to nenechá ujít" řekl bez otočení na Roryho Doktor. Tak fungovala většina rozhovorů s Doktorem, zády k němu, nebo připoutaní k nějaké pasti. "J-jak to myslíš?"

"Rory, zamyslel jsi se někdy nad těmi vraždami? Něco na nich bylo divné, něco. Oběti byly otrávené, ale jedem, který ještě nemůže existovat. Věř mi, on tam půjde."

A na Doktorova slova opravdu došlo. Protože onen pozorovací objekt, se ani ne za pět minut od debaty pohnul. Mířil do levé části města, která nebyla skoro vůbec zabydlená. Jak příhodné pro schování oběti. Christian se moc často neohlížel a nekontroloval, jestli je opravdu sám, což jim vyhovovalo, protože ani jeden z "pronásledujících" nebyl v pronásledování příliš zdatný. Sir se zastavil až před na pohled nezajímavou řadovou budovou.

Na vzdory očekávání, nebyla vůbec v špatném stavu. V oknech byli sice praskliny v nejrůznějších tvarech, ale jinak budova nepůsobila tolik zchátrale jako její sousedky. Christian se ohlédl na obě strany, ale tak nedbale, že si nevšiml třech stínů pár metrů za ním a dvou o něco dál. A otevřel dveře. Doktor se naklonil tak, aby viděl, kam jde. Kdyby se Christian otočil, viděl by ho. Ale on to neudělal. Když uslyšel, že jeho dunivé kroky, jsou v dostatečné vzdálenosti vyrazil.

"Doktore?"

"Ano?"

"Někdo za námi je" řekla Amy a nespouštěla oči z dvou stínů. Doktor se otočil a skutečně. Za ním, byly dva stíny, tak velké, že mohli patřit jen lidem. Nehýbali se, což mohlo znamenat jen jediné- jsou tu kvůli nim.

"Co se děje?" zeptal se Rory. "Jsou tu kvůli nám." Začal se rozhlížet Doktor při svých slovech.

"Fajn je, tady je cesta vede k druhé straně budovy, musíme doufat, že tam budou taky dveře." řekl Rory a poukázal na dveře. "Snad" přikývl Doktor a vydal se tím směrem. Amy ho následovala

"Počkej" zarazil jí Doktor. "Vy s Rorem zůstanete tady."

"Cože?" vyprskla Amy jako kočka. "Když uvidí stíny, nepůjdou dál, ale jakmile je neuvidí, bude jim to podezřelé" vysvětloval "Ne, jdeme s tebou" protestovala.

"Ne nepůjdete, zůstanete tady, slíbila jsi, že mě budeš poslouchat" poručil jí jako malému dítěti a otočil se k ní zady. "Počkej" vykřikla za ním. "Co když, co když se nevrátíš?" v jejím hlase zněla ustrašenost jakou mývá matka o dítě.

"Vrátím slibuju, když nepřijdu do hodiny, jděte do vnitř"

12.

Amy zůstala uraženě sedět a Doktor se vydal na cestu. Po asi deseti minutách prodíráni se těmi nejtěsnějšími uličkami tady se konečně dostal tam, kam chtěl. Dveře proti němu byli zamčené. Automaticky sáhl po svém šroubováku, ale byl si téměř jistý, že by se to dalo otevřít i obyčejným kouskem dřeva. Dveře skoro až dobrovolně povolily a umožnily Doktorovi projít. Místnost vypadala opuštěně, jako ostatně budova zvenčí. Kdyby Doktor neviděl, jak se vchází, možná by si myslel, že je tu špatně, ale on viděl. Pokračoval dál, krátkými a mírně nejistými kroky. Nikdo tu nebyl. Zahnul doleva a sáhl po klice k jediným dveřím. Otevřel je. Začal se rozhlížet. Udělal první krok a taky poslední, protože ucítil silný elektrický proud, který mu zparalyzoval nohy a znemožnil pohyb. Proud vyšel z detektoru pohybu, který byl na místě, kde byla Doktorova levá noha. Z uličky vyšel sir Christian.

"Ale, ale, podívejme se kdopak se chytil" řekl posmívačným tonem. "Jsem rád, že jste mě navštívil Doktore"

"To jsem já taky, ale musím říct, že tu máte velkou tmu." řekl Doktor "Och, to ano, pojdte provedu vás, skoro jsem zapomněl, vy nemůžete" řekl a jeho rty se tvarovaly do úsměvu. "Vyhrál jsem." na který existuje jen jedna dobrá odpověď- bolavá facka.

"Pusťte ho" Prikázal a otočil se za sebe "P-pane, detektory se dají od nastavit jen ručně a to vydá výboj, já myslím, že bude lepší počkat až pominou sami za necelou hodinu" řekl kdosi kdo se vynořil za Christianem a nebylo mu vidět do obličeje. "Ty tu nejsi od toho aby jste mi říkala co mám dělat" utrhl se na ní. "A-ano" přitakala a vynořila se ze tmy. Pomalu šla k němu. Její oči vypadali smutně, a ustrašeně. Sklonila se a dala si vlasy za uši, hbitými prsty se snažila opatrně vypnout jeho "pouta". Co chvíli sykla bolestí a ucukla. Nikdy se ale neohlídla, možná se moc bála, možná měla jiné důvody, ale výsledkem bylo, že Doktor mohl opět chodit a ona měla pár popálenin na ruku druhého až třetí stupně.

"Jestli je něco co nesnáším, tak jsou to odmouvavé otrokyně" řekl a sklouzl svým pohledem na mladou dívku s popálenými prsty. V očích měla slzičky, ale hrdinsky je zapírala.

"Jestli je něco co já nesnáším tak je to přetvářka." řekl Doktor a vytáhl svůj šroubovák a namířil ho proti Christianovi. Jeho pokožka se z oranžové pozvolna měnila na zelenou, jeho váha se zvyšovala, jeho výška zmenšovala, až před ním stál zelený bradavicemi pokrytý, nechutný a tlustý Fieerlech.

Otočil se a namířil ho na dívku. Její pokožka, výška a tlouška však zůstali stejné. "Jak jsem si myslel" odmlčel se "lidský otrok"

"Udělal jste na mne dojem Doktore" přiznal "No je to tak trochu moje práce poznat Fieerlechy v převleku"

"Zajímavé a od kud jste vy? Z Abidosu, Fagiros, Griophos?" začal se vyptávat. "Skoro z Gallifrey."

"Gallifrey? Jste špatný lhář, nejsem tak imbecilní abych nevěděl, že už dávno není." "Ano Gallifrey už dávno není, ale je to stále má rodná planeta."

"Takže vy jste ten poslední pán času který přežil" neodpověděl. "No Doktore, musím uznat ,že jste na mě udělal velký dojem." usmál se od ucha k uchu "Obávám se, že to není oboustranné" úsměv neopětoval "Nechte mě zlepšit si mou reputaci a provést vás tu" řekl a rukou ukázal k temné uličce, z které se oba vynořily jako myši z díry. Doktor přikývl a následoval ho. Jeho pohyb se spíš než k chůzi dal přirovnat k přelévání, nebo plazení, ale i přesto byl relativně rychlý. Místnost, do které vstoupili, byla o hodně světlejší, skoro až moc. Jejím středem bylo lůžko, na kterém ležela malinko zakrvácená dohněda zbarvená Gwen. Okolo ní byla spousta přístrojů a většina z nich na ní byla napojená. Víc než přístrojů tam snad bylo jen ohavných zelených příšer v bílém plášti a ochranných helmách.

"Pojďte, chci vám ukázat jak to funguje" vyzval ho a oba popošly blíž. Gwen měla kolem hlavy kovový kruh, který byl jen centimetr od její hlavy.

"V-Vy já v-v-ědě" vykřikla naštvaně Gwen k Doktorovi, ale její jazyk byl slabý a ochablý, nemohla skoro ani říct své jméno, na tož celou větu.

"Tíse děvče" řekl jeho společník, a položil jí ruku na tvář. "Nechceme přece další problémy" Řekl opět tím hlasem, kvůli kterému máte chuť mu vrazit. Bohužel ona nemohla proto jen odvrátila pohled.

"Chystáme se proniknout do její tkáni, těsně před mozek." otočil se na Doktora a spustil svou ruku. "Spustte to" kývl na ně rukou. A dva z "vědců" se přesunuly k zapínání. Doktor šáhl po svém šroubováku, byl přesně tam kde ho nechal. Namířil na kovovou čelenku a zmáčkl ho. Zelené světýlko se rozzářilo jako bludička a okamžitě uvolnil onu "čelenku" která již byla jen milimetr od kůže.

"Co- c-o to sakra děláte?" vykřikl naštvaně jeden z vědců. Porouchal jste to."

"Ech spíš roztříštil" řekl do zvuku padajícího kovu na zem.

"Uklidni se Doktor ví co dělá." řekl mu Christian a otočil se na něj. "Ocenili bychom kdybyste byl náš spolupracovník, Co říkáte hm?" otočil se k němu a podal mu ruku. "Spolupracovník v čem?" zeptal se skepticky "To vám pochopitelně řeknu, ale až se jím stanete " nyní s ním mluvil jinak, možná s mírným strachem, možná s úctou.

"Vy mi nevěříte?" Místo odpovědi rozhodil rukama "Jste chytrý" řekl Doktor s úsměvem na rtech. "Řeknu vám jen, že za vaše zásluhy dostanete vše na co si jen pomyslíte, tak co říkáte hm? Plácneme si?" Mírně se skrčil, aby mu viděl přímo do očí a potom pomalu slovo za slovem řekl. "S vrahy si nikdy neplácnu"

"Jak myslíte zatkněte ho" vykřikl. Doktor šáhl po své jediné zbrani šroubováku, ale nebyl tam. Vzal mu ho.

"Hledáte něco?" řekl znovu povýšeně se smíchem na rtech a bohužel šroubovákem v ruce. "Jestli nám nechcete pomoc dobrovolně, uděláte to nedobrovolně" doplnil za ním.

13.

"C-co to děláš?" vykřikl přidušeně na svou manželku. "Jdu za Doktorem" "Říkal až tu počkáme" "To on vždycky,ale mě už nebaví čekat." "P-počkej a co s nimi?" zeptal se a kývl směrem k Artušovi a Merlinovi. "No, asi půjdou za námi." otočila se a šla. "P-počkej" vykřikl podruhé. "Jdu s tebou"

"Hm" "Co se děje Merline" "Nic jen si tak hm" "Hm co?" "Nic jen Hm" "Aha" "Já jen" "A je to tady" "Není divný, že jsou pořád na stejném místě." "Možná na někoho čekají" "Možná a nebo je to bouda" "C-cože, Merline nepleť se do věcíh který nerozumíš" "Jen říkám,že je to divný to je celý"

"Och" "Co zase?" "Oni se hýbli" "No a co je, počkej hýbli a to mi říkáš až teď" "Kdy jsem to měl asi říct?" "No prostě pojd" vyštěkl.

"Doktore, Doktore" slyšel svoje jméno. Pomalu otevíral oči, ale vše co viděl, bylo v mlžném oparu. Jeho ruce i nohy byli připoutané k něčemu co vzdáleně připomínalo postel. Když se nad tím zamyslel, bylo to spíš jako lůžko v nemocnici. Zrak se mu pomalu ale jistě vracel. Ležel v malé místnosti s "postelí", kde byl přivázán a dvěma dveřmi. Před ním stala otrokyně, ta samá, která si kvůli němu popálila ruce. Teď je měla obsazené a pevně v nich svírala lžící s něčím co měla být strava.

"Mám vás nakrmit" řekla mile a možná i trochu bázlivě. Doktor nic neřekl a otevřel pusu. "Och co to je" řekl znechuceně a ztěžka polkl.

"Smažený tuk obalený v tuku a jako příloha co jiného než tuk" řekla a lžičkou promíchala onu "dobrotu" "Nechutný" přikývla.

Přiblížila se s další lžičkou k jeho puse. Otočil hlavou. "Snažíte se mě otrávit?"řekl Doktor, ale jeho hlas nezněl našťvaně. "Ne, bohužel je to oblíbený a běžný pokrm u nich. Ani se nedivím, že je jejich planeta přeplněná, mít tohle každý den praskla bych."

""Jsi otrokyně vid'?" zeptal se jí.Přikývla a odhrnula si vlasy z krku. Měla tam napsané číslo R-0256. "Už mi nikdo neřekne jinak" řekla a smutně se usmála. Ten úsměv říkal všechno, všechnu bolest, všechen smutek, všechno utrpení. "Jaké je tvé pravé jméno?"

"Je zbytečné, už není. Teď jsem jen otrokyně R-0256 a nic víc" řekla, jakoby to měla naučené z knihy.Jakoby to byla jediná věta kterou si pamatovala "Nikdo a nic není zbytečné, prosím řekni my své jméno." Zarazila se. Poprvé od té doby co je tu s ní někdo zachází jako se sobě rovným, i když je to zajatec.

"Proč to děláte? Proč se o mě zajímáte, proč jste na mě tak milý"zeptala se udiveně "Známe se teprve chvíli a už jste si kvůli mě popálila ruce, myslím,že je to důvod ."

Usmála se: "To jméno je Rose" přiznala konečně. "Je ošklivé, nemám ho ráda" doplnila když viděla jak se Doktor zarazil. Jeho oči se mírně zarzcadlili vzpomínky.

"Je krásné, přímo brilantí" řekl konečně. "Takže Rose, můžu vás odtud dostat,ale potřebuju abys mi přinesla šroubovák." řekl jí s jiným hlasem než předešlou větou. "To nebude problém, vím kde je schovaný." přikývla omámena příslibem svobody."A za druhé potřebuju, aby si mi řekla všechno, co víš a kde je Gwen."

"Jestli přijdou na to, že jsem vám pomohla, zabijí mě." připustila. "Tak se radši budeme snažit aby ne ano?"

"Moc toho nevím, jejich řeči moc nerozumím, jediné co vím je, že jich je na jejich planetě moc a proto jsou tu."

"A proč zkoumají a zabíjejí lidi?"

"Já, já nevím."

"Gwen, víš kde je Gwen?"

"Gwen? To je ten člověk? Nikdy jsem se s ní nesetkala nevím kde je."

"R-0256 kde se sakra flákáš? Neříkej mi, že to jí tak dlouho" ozvalo se napůl v lidské a napůl v fieelerchské řeči.

"Už musím jít, vrátím se za hodinu, chtějí vám podpořit mozek touhle šlichtou" řekla a zbytek jídla vylila do koše.

14.

"

"Otevři to" sykla amy na Roryho přidušeně. Rouška noci jí halila obličej, ale ne její hlas.

"Snažím se" namítl Rory a vši silou zatlačil do dveří který na první pohled vypadaly jako , že se za chvíli rozpadnou. Každopádně přísloví "Zdání klame" v tomto případě dokonale sedělo. Protože ačkoli dveře vypadaly zchátrale, nešlo s nimi hnout.

"Ukaž" zatlačila sama a musela uznat, dveře byly opravdu zaklíněné. Přejela po nich konečky prstů. Ten materiál jakoby ani nebyl ze dřeva.

"Doktor asi použil šroubovák" řekla Amy. "Něco na těch dveřích, jako, jakoby ani nebyli ze dřeva" přiznal Rory.

"Takže nám nezbyde nic než čekat" pomalu si sedl ke dveřím.

"Nebo" chytla ho za loket a vytáhla zpět na nohy.

Srdce jí tlouklo jako o sto šest. Nikdy, nikdy v životě neudělala nic nezákonného. *Ne ale tohle přeci není nezákonné ne? Jen ,jen něco vrací právoplatnému majiteli, to, to je správně ne?* Povzdychla si. Je jedno jestli je to zákonné nebo ne, byla si jistá, že polovina toho co její pán udělá za den, není zákonná. Jestli jí chytí, zabije jí pomalou a co nejbolestnější smrtí. Možná jí taky budou zkoumat, možná, možná.

Umřu. Projelo jí hlavou jako ostrý šíp terčem. Podívala se na své ruce, obvázané kusem látky, kterou strhala ze svých starých šatů. Pomalu jí odloupla, aby se mohla podívat na svou kůži. Byla zarudlá a začaly se na ní dělat puchýře. Jeden velký se tyčil na písmenu R a končil až u dvojky. R-0256. Sevřela pěst a z očí se jí začala drát tekutina, ale nepípla ani v nejmenším.

Bylo půl dvanácté za chvíli čas krmení. Rychle setřela slzy ukazováčkem, který jí odpověděl trýznivou bolestí. Obvážala ruce a vydala se na cestu. Zнала jí dobře, šla jí už několikrát denně. Zahnula doleva. Snažila se jít rychle a dívat se vpřed, ale pořád měla pocit, že jí někdo pronásleduje, že jí někdo prokoukl, že všechny pohledy směřují k ní.

Prošla dveřmi. Najednou se ocitla v místnosti, kde byla sama, úplně sama a přesto měla pocit, že jí někdo sleduje. Příhrádku znala a i kód od ní. Rychle vyťukala malé tlačítka, tak rychle jak to jen s popálenou rukou jde.

Šuplík se otevřel a v něm ležel šroubovák. Sebrala ho, ale potom si všimla hromady papíru pod ním. Papíry byli zaplněné téměř nečitelným rukopisem a obrázky. Smotala je do ruličky a vrazila do kapsy vedle šroubováku.

Rychle opustila místnost a zamířila do Kuchyně, i když to bylo všechno skoro za ní, srdce jí bilo stejně, možná i víc než předtím. V kuchyni byla už připravená miska smaženého tučného, smradlavého a nechutného pokrmu, který byl určen pro Doktora. Popadla misku a už byla na odchodu, když se za ní ozval hlas. Pomalu se otočila, naproti ní stála Fiona pravá ruka Christiana a možná jediný tvor který by se mu mohl vyrovnat v odpornosti.

"Ano paní?" zeptala se pomalu aby v jejím hlase nebyl poznat strach. „Spletla sis, misky tahle je pro Gwen, je to její poslední oběd proto jsme udělali takovou lahůdku." Její srdce se náhle zpomalilo a ona si mohla konečně oddechnout, no tedy alespoň z půlky. "Ano p-promiňte" řekla skoro z úsměvem

"Ať se to neopakuje" napomenula jí.

"N-ne slibuju" slíbila a opravdu čestně, už nikdy, nikdy nic takového neudělala.

Vzala druhou misku a vydala se na svou cestu za svobodou. Myslela, že už má skoro vyhráno, ale myslela špatně protože nevěděla co se stalo potom.

"Chrisi? Měl si pravdu, je to ona. Jde za ním. Ano" řekla Fiona do něčeho co možná mělo představovat mobilní telefon.

"Super, posunuli jsme se o pár metrů, abychom mohli zase čekat" řekl sarkasticky Merlin a sedl si do trávy. "Musíš mít vždycky něco proti, že Merline." odpověděl mu Artuš vyčítavě, na otázku, která vlastně nebyla otázkou.

"Och promiň, měl bych být nadšený, že můžu sedět ve tmě a v zimě v křoví a pozorovat stíny, který se pravděpodobně další hodinu nepohnou."

"Artuši?" zeptal se znovu

"Co je Merline."

"Myslím, že bys mi měl dát zítra volno"

"Ano? A proč to?"

"No to je zřejmé, místo toho abych byl doma a spal tu jsem s tebou ve křoví."

"Když je to takhle, tak ti dám volno, samozřejmě, ale až po tom, co mi přineseš snídani, uklidíš pokoj, vyčistíš zbroj a pomůžeš v tréninku."

"Haha, moc vtipný."

„Já mluvím vá-" svou větu nedořekl kvůli ruce která ho zatáhla. Rychle se otočil, pln emocí a adrenalinu, ale před ním stál někdo, koho nečekal.

"L-lady Amy" vykoktal překvapeně. "Co s ní je?" zeptal se Artuš a otočil se na Merlina. Další vysvětlování už nebylo třeba. Bylo mu jasné co s ní je

. "C-c-c-otu děláte?" vykoktal Artuš překvapeně, ani on pravděpodobně nečekal její přítomnost. "Na to bychom se měli ptát my nemyslíte? Nebo je kamelotským zvykem špehovat své hosty."

"N-n-n-e samozřejmě ,že ne, my jen.." koktal Artuš, což se mu moc nestává. "To je jedno, potřebuji od vás pomoc." přerušila ho nečekajíc na jeho odpověď. "Ale jak, jak jste věděli, že tu budeme?" zeptal se Merlin. "Víme o vás už od začátku"

15. kapitola

"Potřebujeme otevřít tyhle dveře" řekla Amy a ukázala na ně. Artuš si je oba podezřívavě prohlédl. "Kde je Doktor?" zeptal se po chvíli "Ve vnitř, proto potřebujeme otevřít" odpověděla „ Jak se tam dostal, když jsme vás celou dobu sledovali, byla to, byla to nějaké kouzla?"

Rory se ujal slova: "Ne! Jen obešel budovy, myslím, že vaše pozorovací schopnosti nejsou dobré tak, jak si myslíte." Artuš uraženě pokrčil rameny: "Proč se chcete dostat dovnitř?" zeptal se. "Protože je tam Doktor a myslím, že tam bude i Guinevre". Artušovo obličej se náhle změnil, Amy zkrátka věděla jak na něj. Už se přestal dál vyptávat.

"Co je za problém s těmi dveřmi?" zeptal se Merlin. "Nejdou otevřít," odpověděl Rory, tyhle otázky mu začínali pít krev. Artuš do nich nejdřív jenom štouchl. Dveře zůstali stát pevně jako skála. Mírně do nich zatlačil, ale pořád se nepohnuly. Na třetí pokus se do nich opřel ze všech sil, ale dveře jakoby to nezajímalo, zůstaly na místě. Byli ze dřeva, na první pohled vypadaly, že skoro až sami spadnout, přesto si umínily, že zůstanou stát. "Zkusím najít nějaké páčidlo"

"Když nejdou otevřít vám, těžko půjdou jemu, zas o tolik silnější není" řekl Merlin. "My víme, proto ho nežádáme o pomoc" vysvětlil Rory. "Udělal jste to." připomenul. "Ne my nežádali o pomoc jeho, my žádali o pomoc tebe" řekla Amy a oba se na něj podívali pohledem, který říkal -my to víme.

"Jak bych já mohl pomoci?" řekl zmateně. "Ale ty víš, pomocí magie." otočil se, Artuš pořád hledal něco, čím by se dali dveře vypáčit. "Půjdu vám pomoc" křikl za ním Rory a odešel.

"Jak, jak to víte?" zeptal se trochu zmateně, trochu ustrašeně a trochu podezřívavě. "Neptej se jak, prostě to víme! A nikomu nic neřekneme, ale potřebujeme pomoc, bez ní se dovnitř nikdy nedostaneme a Gwen ani Doktora nezachráníme"

"Vy, vy nejste s nimi?" zeptal se Merlin "Ne, samozřejmě ,že ne, snažíme se je zastavit" položila mu ruku na rameno. "Proč bych vám měl věřit?" "Není žádný důvod, prostě musíš" odpověděla mu stručně a zadívala se mu do očí. "Jsi naše jediná naděje"

"Jídlo" ukázala mu misku s plavajícím tukem. " A jako pozornost kuchyně," řekla a vytáhla z kapsy své úlovky. Poprvé za dlouhou dobu se zase cítila šťastná a co víc svobodná .

"Jsi úžasná" zalichotil jí Doktor s možná i větším úsměvem na rtech.

"Já vím" přitakala a nepřestávala se smát.

"Ale co jsou ty papíry?"

"T-tohle? Našla jsem to v trezoru s šroubovákem, myslela jsem, že by to mohlo být důležité, nebo užitečné " "Úžasné, tak mě rozvaž a můžeme jít" přikývl a šáhla po šroubováku.

"Můžete jít? A kam byste chodili? Vám se u mě nelíbí?" ozvalo se za ním, Doktor viděl jen kousek hlavy, ale Rose která viděla tělo celé zkameněla strachy - byl to Christian. Bůh ví proč byl ve své lidské podobě, nejspíš už se blíží ráno. Tady ve tmě Doktor ztratil kontakt s vnějším světem, proto pro něj byla jediná časová orientace, čas krmení, podle kterého soudil, že jsou brzké hodiny ranní.

"Překvapení?" jeho koutky se ztvárnovaly do odporného falešného úsměvy číslo 3. s názvem "Vím to"

Rose vypadala, jakoby právě viděla ducha, hůř jako kdyby viděla ducha který jí zmrzlinu. Zorničky se jí zvětšily a ruce rozklepaly, až s nimi začala neobratně mávat. Papíry se rozsypaly po zemi. Číslo, rovnice, vzorky, nesrozumitelný rukopis vše, se dalo přečíst. Všechno úplně všechno se rozkutálelo po zemi, až na jedno. Sonický šroubovák, si nyní hověl zpět v Doktorově kapse. Možná vypadala vystrašeně, ale uvnitř jí bojovaly jiné pocity.

"Nemusím vám snad připomínat čím se, milá slečno" řekl škodolibě. Ale ona se usmála, bylo to poprvé kdy jí řekl slečno, poprvé kdy s ní nezacházel jako se špínou, poprvé a naposledy. "Smrt" doplnil, zklamán její ignorací.

Část jí chtělo padnout na kolena a prosit o odpuštění. Nechtěla umřít, nikdy nechtěla, všechno co kdy chtěla bylo být volná. 2 roky svého života prožila jako otrok. *Copak toho chci moc? To toho vážně chci tak moc, že to nikdy nemůžu dostat? Svobodu.* Do očí se jí draly slzy. *To toho chci tak moc. Já chci ŽÍT*

"Nemůžete mě zabít" řekla konečně. Její oči zářily bojovností, odhodláním. "A pročpak bych nemohl? Já myslím, že mi to půjde velice dobře."

"Nemůžete mě zabít, protože už jsem dva roky mrtvá" vykřikla a její oči vypadaly jako oči psychopata, měla by mít strach, měla, měla by se bát, ale ona, ona měla vztek.

"Jak myslíte, vaše smrt bude ehm bolestná, dáme vám preparát který zkusíme, myslíme, že vývoj je už téměř u konce, bude vám udělena ta čest být naším pokusným králíkem" řekl a přiblížil se k ní s injekcí.

"Ne počkejte" zařval Doktor. "Nechte jí, je to moje vinna" křičel. "Opravdu? Šlechetný, šlechetný Doktor zachrání otrokyni jak krásné, ale my nežijeme v románu." řekl a otočil se opět k ní "Vyzkoušejte to na mě" navrhl. "To bychom rádi, ale nejste způsobilí, šetříme si vás na jiné věci"

Injekce s černou směsí byla jen pár centimetrů od její lebky. "Ne, ne, ne" křičel Doktor dokola, ale on ho ignoroval. Snažil se dostat ke svému šroubováků, ale nešlo to, pouta byla moc pevná.

"Nechte toho" křičel jak malý kluk, ale nebylo mu to platné. "Není to její vinna"

"Doktore?" řekla potichu. Jed Rose pomalu pronikal do těla. Oči měla plné slz, věděla, co se stane, čeká jí dlouhá a bolestivá smrt.

"N-e--e-e-ní" začala, pomalu se jí vytrácela schopnost mluvit, slova hledala v hlavě jako rybář rybu ve vodě "tv-o-o-o-o-o-o-je" odmlčela se. Všechno se zdálo rozmazané a nedůležité. "vina" dořekla, skoro až zašeptala. Svaly jí cukaly a oči se převracely, až úplně zmizeli. Hlava jí spadla volně z krku a srdce přestalo tepat.

"Zajímavé, zdá se, že to konečně dodělali R-0256, byla alespoň k něčemu užitečná"

"Rose" ozvalo se z rohu, ve kterém seděl Doktor se skloněnou hlavou. "Prosím?" zeptal se ho.

"Rose, jmenovala se Rose" odpověděl Doktor a zvedl hlavu. U oka se mu blýskla slza smutku, ale jeho výraz byl plný vzteku a nenávisti. "A já přísahám, že tě dostanu, už za to, že jsi nepamatuješ jak se jmenovala," řekl Doktor a jeho hlas nabíral barvy vzteku a pomsty. Té kombinace, která nás nutí vstát z popela s hlavou vztyčenou, té kombinace která nám umožní rozdělat oheň v dešti, té kombinace která nás dokáže pohltit.

16. kapitola.

"Sire Christiane," ozvalo se najednou, tady mu takle nikdo neříkal. Hlas zněl povědomě. Trhaně se otočil, ale věděl, kdo za ním stojí, příští následník trůnu.

"Co tu děláte, co to, vy jste tu dívku zabil, kdo, kdo jste!" jestli bylo něco o Artušovi známo, bezmezně věřil svým rytířům. A každá zrada ho bolela, jako meč v srdci.

"Doktore" vykřikla Amy a přiběhla spolu s Rorem k němu.

"Zabil? Ne, ne pane co si o mně myslíte? Já jsem v noci viděl Doktora jak někam jde a tak, tak jsem šel za ním. A- a našel jsem ho u mrtvolky a tak jsem..." vysvětloval a přitom nevěnoval ani malou pozornost Amy nebo Roremu.

"Doktora už od začátku sledujeme mi" řekl Merlin "Ano můj pane, ale já šel jsem obhlédnout ulice a viděl jsem jak obchází budovy, měl jsem pocit, že někoho slyším"

"Lže" řekl Doktor. Stál a v ruce držel šroubovák. Namířil ho přesně proti jeho obličeji. Rozsvítlo se zelené světýlko a přesně do takové barvy se začal také zbarvovat. Jeho výška se zmenšovala, jeho tloušťka zvětšovala, až tam stál v celé své (ne) kráse. Ve stejnou chvíli mu také zapnul pouta, které měl doposud on. Artuš polekaně poodstoupil. "Co to je za ohavnost?"

"Ohavnost? Ohavnost? Já že jsem ohavný, vy lidé s tou vaší bledou pletí a bílými zuby a, a prsty jste tak nicotní, ohavní a nechutní"

"Ty, nejsi člověk?"

"Ne, samozřejmě že ne, ale to by tě v té tvé malinké hlavičce nikdy nenapadlo, že? Že rytíř velkého a vznešeného Kamelotu, je mimozemšťan, že? Och snad bys se mě nebál. Jsem tvůj rytíř nebo snad ne?" křičel na něj cynicky.

"Co se tu u všech všudy děje?" vykřikl Artuš. "Chce vyhubit lidstvo" řekl Doktor s papírem v ruce. "Prosím?" otočil se k Doktorovy zmateně, dnešní noc jakoby zmatenosti holdovala.

"Ovšem, je to tak jednoduché jak jsem to nemohl vidět" říkal si Doktor pro sebe "Ale co?" vykřikl Artuš

"Ty vraždy, nebyly vraždy, ale pokusy. Když se nepovedly, prostě mrtvolu vyhodil z okna a vzal si jinou." odmlčel se. Christianův výraz se změnil na možná i trochu pobavený.

"Ne, on je nezabíjel," vykřikl Doktor. "Cože?" zeptal se Rory. "Jak jsem mohl být tak hloupý? Sérum nebylo hotové oběti byly jen v klinickém spánku, tak přesvědčivém, že obalamutil i mě." plácl se Doktor do hlavy.

"Přesně tak, to vy jste celou dobu vrazi, já, já jsem jen dělal experimenty, to vy jste je pohřbili za živa," pustil se do zlověstného smíchu. "Ta vaše rasa je tak nicotná nikomu nebude chybět až jí vymítíme" Všichni pobledli. Artuše popadl vztek. Dřív si připadal svázaný, ale i to bylo milionkrát lepší, než tenhle po

cit. Pocit vinny, pocit lítosti, pocit vzteku a pomstychtivosti. "Jak, když nemáte jed?" křikl na něj. "Neměli, složení je kompletní, právě teď ho zkouší na té holce a úspěšnost je téměř zaručená" "Jste špína, nic víc než jen vrah" křičel Doktor. "Zničili jste si svojí planetu a proto ničíte jinou," namířil na obludu šroubovák aby upevnil pouta. A vydal se hledat Gwen.

17.

Do leva, do prava, rovně. Dup,dup, dup! Vše co se v tu chvíli odehrávalo v Artušově hlavě. Jakoby se změnil na primitivní stvoření, které mám jen jediný úkol. Zachránit jí, dřív než bude pozdě. "Slepá ulice" vykřikl zlostně a běžel zpátky, ale Doktor ne. Zůstal stát, tam kde byl a hleděl přímo před sebe. Pokračoval dál do místnosti jako včela vábená medem. "Co děláš? Jdem" křikl nervózně. "Tady to je" "Je tu co?" "Ovládání" "Co jaké ovládání?" "Nepřijde ti divné, že jsou všichni pryč? Utíkají, mají to nastavené" "O čem to, Gwen může být mrtvá, co to sakra" "Jdi doženu tě" Nevěřil mu ani nos mezi očima, ale právě teď ho lákal vlastní med. Otočil se na patě a běžel zpátky.

"Tady je" vykřikl šťastně a i udýchaně Rory když stála u postele s Gwen. Nikdo tu nebyl, nikdo v celé budově a Gwen ležela na posteli a vypadala jako mrtvá. Rána, byla jemnounká, omnoho menší než před tím, vypadala skoro jako jen štípnutí. Přesto dívka ležela jakoby v komatu. Rory k ní přistoupil. Jemně jí zkontroloval tep a dech. Oboje nasvědčovalo tomu, že je mrtvá, ale i to před tím.

"Co myslíš?" zeptala se Doktora.

"Nevím," řekl Doktor.

"Nevím, říkal si ,že jsi doktor," obořil se na něj Merlin. "Nikdy jsem se s ničím takovým nesetkal, nepoznal jsem to před tím, jak bych to mohl poznat teď" vyjel Doktor hystericky a do očí se mu draly jemné slzy.

"Můžeš něco zkusit" řekl Merlinovi. Ty jsi její poslední naděje, ty já jsem lékař, ty jsi ale čaroděj" jemně přikývl a přišel k ní blíž. Vypadalo to jakoby spala. Jemně jí přejel rukou před obličej a špitl "Sana se hell" nic se nedělo. Opakoval tak, bez výsledku. Do očí se mu draly slzy, slzy z toho ,že je vrah, slzy z toho, že mohl zachránit tolik nevinných duší, slzy z toho, že když konečně může někomu pomoci, nedokáže to.

"Zkus to znovu" povzbudila ho Amy.

"Sana se hell Sana" křikl. Oči se mu zažlutily a na slzy padl zvláštní stín. A v tu chvíli, kdy se zdálo, že je vše ztraceno, v tu chvíli kdy se zdálo, že je všemu konec, v tu chvíli kdy se zdálo, že je dostihl stín se stalo něco, co by se možná dalo nazvat jako zázrak. Začala dýchat. Úsměv, který se jim v tu chvíli vedral do tváří byl jeden z mála úsměvů které byly upřímné. A radost, která jejich srdce posílila, jim dodala odvahy, znovu jim připomněla, že nikdy není nic ztraceno. Stále neotevřela oči, ale do jejich tváří se vrátila barva, a do jejich plicí vzduch. Tep byl slabý ale byl. Žije. Gwen si odepnula pouta a Rory jí popadl kolem pasu.

18.

"Doktore, přišel jste se mnou sledovat konec. " přivítal ho Christian bez pozdravu, jakoby to byla zdejší tradice.

Ne tak docela."

"Jste tak omezený, vážně si myslíte, že by vám to prošlo? Za necelou minutu to tu vybuchne, a jed se rozptýlí všude. Až přijde můj lid, bude muset jen zasadit poslední ránu do těl bez ducha, a potom se ta slavná Země nestane ničím víc, než pouhým skladištěm."

"Opravdu?" zeptal se Doktor. V saku zalovil po šroubováku a uvolnil pouta. "Podívejte se". Christian, šáhl po něčem co vzdáleně připomínalo mobil. Na displeji blikalo červené tlačítko. "Zničeno- zničeno"

"Všechno ještě ne," řekl Doktor, došel ke skříni u postele a otevřel jí. Byla plná zkumavek černých zkumavek. Shodil je na zem a sledoval, jak černá tekutina tvořila velkou skvrnu na zemi.

"Na co si hrajete? Snažíte se hrát si tu na nějakého anděla, ale vaše křídla vám nikdy nenarostou." Doktor se zastavil. Pomalu se otočil a jeho ústa se formovaly do písmene které se právě chystal říct. "Ani se nesnažím být andělem" řekl klidně. Bez vzteku, bez ničeho, jakoby úplně bez citů. Řekl a odešel.

Epilog

"Doktore" vykřikla šťastně Amy, když ho viděla vystupovat z dveří s Christianem v poutech. Vždycky byla ráda když ho viděla a vždycky se bála, když byl pryč. Usmál se. "Co jsi tam dělal?" zeptal se Rory "Nic potřeboval jsem něco vyřešit" odbyl ho.

Artuš se na něj podíval. "Bude v pořádku" řekl mu Doktor. "Chvíli jí bude špatně, ale za chvíli bude jako rybička." doplnil. "A co Gregor?" zeptal se Rory. "Nejspíš byl nevinný, zítra ho propustíme" řekl Artuš "A co s vámi?" zeptal se Merlin. "My? Odvezeme ho domů" odpověděl Doktor. "A potom?" "Potom? nejspíš poletíme dál." přiznal Doktor.

Chytl Gwen jen jednou rukou a chytl mu předloktí. "Sire Doktore budete vždy vítáni u nás na Kamelotě" usmál se a celé opakoval s Rorem. Amy lehce políbil ruku. "Artuši jednou z vás bude skvělý král" řekl mu na oplátku Doktor. Amy objala Merlina a do ucha mu potichu, tak aby jí někdo kromě něj neslyšel všeptala. "Ale jen s malou pomocí"

"Někdy se možná zase stavíme" řekl Doktor a s těmito slovy se rozloučil.

THE END

Doslov: Povídka pracuje mimo seriálu Doctor Who i s jiným seriálem taktéž od BBC Merlin.

